

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 19Co/10/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3117216277
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 10. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Škultétyová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2019:3117216277.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Škultétyovej a sudcov JUDr. Beáty Čupkovej a JUDr. Radoslava Svitanu, PhD. v spore žalobcu B. M., narodeného dňa XX.XX.XXXX, bytom V. XX, zastúpeného O. & O., s. r. o., so sídlom Z. 1, K. - mestská časť A. M., T. XX XXX XXX, proti žalovanému O. R. A., s. r. o., so sídlom O. XX, K., T. XX XXX XXX, zastúpeného Q. kancelária B. Q. R., s. r. o., so sídlom C. XX, K., T. XX XXX XXX, o zaplatenie XXX,XX eur s príslušenstvom a iné, na odvolanie žalobcu proti rozsudku U. súdu Trenčín, č. k. 21Csp/143/2017-102 zo dňa 18. októbra 2018, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovaný **m á** proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie svojím rozsudkom žalobu, ktorou sa žalobca proti žalovanému domáhal zaplatenia sumy 837,89 eur s príslušenstvom titulom vydania bezdôvodného obohatenia a sumy 930,- eur titulom primeraného finančného zadosťučinenia, zamietol a žalovanému proti žalobcovi priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Zo spisu tamojšieho súdu sp. zn. 16C/142/2014 súd prvej inštancie zistil, že v tomto konaní sa žalovaný (O. R. A., s. r. o.) v právnom postavení žalobcu domáhal proti žalobcovi (B. M.) v právnom postavení žalovaného zaplatenia 710,12 eur s príslušenstvom titulom nesplateného úveru. Rozsudkom zo dňa 10. 02. 2015 súd žalobu zamietol. Z odôvodnenia tohto rozhodnutia vyplýva, že žiadosťou o poskytnutie revolvingového úveru/zmluvou o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 18. 03. 2009 a dňa 20. 03. 2009 žalobca dňa 18. 03. 2009 v bode 5 požiadal žalovaného o poskytnutie úveru v sume 1.659,70 eur, ktorý by splácal v 30 mesačných splátkach po 101,41 eur so splatnosťou splátok k 15. dňu v mesiaci. Žalovaný vyplatil žalobcovi dňa 20. 03. 2009 1.494,29 eur, žalobca zaplatil žalovanému v splátkach v rôznych sumách spolu 2.332,18 eur. Súd prvej inštancie v konaní sp. zn. 16C/142/2014 po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že nedošlo k uzavretiu písomnej zmluvy o úvere tak ako predpokladá § 4 ods. 1 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch pod sankciou neplatnosti v prípade absencie písomnej formy. Zmluva o úvere bola teda uzavretá konkludentne, preto je neplatná (viď bod 10 odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie). So závermi súdu v konaní sp. zn. 16C/142/2014 sa v danej veci súd prvej inštancie stotožnil a mal teda za to, že strany sporu neuzavreli platnú zmluvu o spotrebiteľskom úvere a žalobca zaplatil žalovanému o 837,89 eur viac, ako mu bolo poskytnuté. Z tohto pohľadu došlo na strane žalovaného k bezdôvodnému obohateniu.

3. Žalovaný vzniesol námietku premlčania s poukazom na to, že posledné plnenie žalobcu bolo 21. 04. 2011, najneskôr sa ale žalobca mohol dozvedieť o bezdôvodnom obohatení počas konania sp. zn.

16C/142/2014, v ktorej veci rozsudok nadobudol právoplatnosť 15. 04. 2015, žaloba v tejto veci bola podaná 25. 07. 2017, teda jednoznačne po uplynutí dvojročnej subjektívnej premlčacej doby.

4. Z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie mal za preukázané, že žalobca sa skutočne dozvedel o tom, že došlo k získaniu bezdôvodného obohatenia v priebehu konania sp. zn. 16C/142/2014, a ak by subjektívna premlčacia doba začala plynúť dňom po právoplatnosti rozsudku v uvedenom konaní, teda 15. 04. 2015, aj tak bola žaloba podaná dňa 25. 07. 2017 uplatnená na súde po uplynutí tejto lehoty. Žalobca poslednú úhradu vykonal 15. 03. 2011, objektívna premlčacia doba potom uplynula dňa 15. 03. 2014. Z uvedeného je zrejmé, že žaloba bola podaná po uplynutí tak subjektívnej ako objektívnej premlčacej doby, preto súd prvej inštancie žalobu v časti o vydanie bezdôvodného obohatenia zamietol.

5. Pokiaľ ide o tvrdenie žalobcu, že v danej veci išlo na strane žalovanej o úmyselné bezdôvodné obohatenie sa a teda, že na vznesenú námietku premlčania je potrebné aplikovať 10-ročnú premlčaciu dobu, súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca právne relevantným spôsobom toto tvrdenie nepreukázal. Dôkazné bremeno na preukázanie uvedenej skutočnosti je na žalobcovi, ktorý tvrdí, že žalovaný sa na jeho úkor úmyselne bezdôvodne obohatil. Žalobca poukazoval na to, že pri poskytnutí úveru žiadal žalovaný neprímerane vysoké úroky, v rozpore s dobrými mravmi, dlhodobo uplatňuje neprijateľné podmienky v spotrebiteľských zmluvách, neuvádza správnu výšku RPMN, pričom to robí vedome, s úmyslom obohatiť sa. Tvrdenia žalobcu v žalobe o úmyselnom bezdôvodnom obohatení žalovaného sú všeobecné, žalobca neuvádza žiadne konkrétne okolnosti, ktoré by úmysel žalovaného v danej veci preukázali. Pokiaľ ide o žalobcom tvrdené neprímerane vysoké úroky v rozpore s dobrými mravmi, žalobca ani netvrdil a ani nepreukázal, že by dohodnutá odplata presiahla zákonom určenú maximálnu hranicu. Je nesporné, že žalovaný skutočne chcel získať dohodnutú odplatu, avšak táto skutočnosť nedokazuje jeho úmysel získať bezdôvodné obohatenie.

6. Žalobca požadoval priznať mu proti žalovanému primerané finančné zadostučinenie vo výške 930,- eur. Súd prvej inštancie konštatoval, že predpokladom pre priznanie tohto nároku žalobcovi je, že jeho práva a povinnosti sú porušené a sám vyvíja iniciatívu ako túto situáciu odvrátiť a zabezpečiť si súdnym rozhodnutím ochranu. Pokiaľ ide o konanie sp. zn. 16C/142/2014, v tomto sa žalovaný v postavení žalobcu ako veriteľa domáhal úhrady nezaplatených splátok úveru. Žalobca neuviedol, akým spôsobom mal žalovaný práva alebo povinnosti žalobcu ako spotrebiteľa v uvedenom konaní poškodiť. Ani výsledok sporu, zamietnutie žaloby z dôvodu neplatnosti uzavretej úverovej zmluvy, nemožno považovať za porušenie práva povinností, ktoré by mali za následok poškodenie žalobcu ako spotrebiteľa, nakoľko pre neho z toho vyplynula len výhoda, že z poskytnutého úveru nemusí platiť žiadne úroky, prípadne poplatky, ale len vrátiť plnenie, ktoré od žalovaného ako veriteľa obdržal. Navyiac, žalovaný už raz sankcionovaný bol a to tým, že v dôsledku jeho nesprávneho postupu nezískal odplatu za poskytnutý úver, čo znamená, že rovnako nebola splnená podmienka úspešného uplatnenia porušenia práva resp. povinnosti. Z týchto dôvodov súd prvej inštancie žalobu zamietol aj v časti o zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 451 ods. 1, 2, § 456, § 458, § 100 ods. 1, § 101, § 103, § 107 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka a § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, o nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP.

7. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca a domáhal sa, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalovaný je povinný zaplatiť mu sumu 837,89 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 837,89 eur odo dňa 24. 07. 2017 až do zaplatenia, primerané finančné zadostučinenie vo výške 930,- eur a náhradu trov konania. Odvolanie odôvodnil poukazom na § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP. Za nesprávny považoval záver súdu prvej inštancie, že relevantným spôsobom nepreukázal, že na strane žalovaného išlo o úmyselné bezdôvodné obohatenie a je teda potrebné aplikovať 10-ročnú premlčaciu dobu. Prezentoval názor, že ak žalovaný predložil formulárovú zmluvu o úvere, ktorej obsahom boli neprímerané úroky a poplatky za poskytnutie finančných prostriedkov, ako aj neprijateľné zmluvné podmienky, žalovaný - dodávateľ musel vedieť, že keď spotrebiteľ splní svoj záväzok v zmysle takejto zmluvnej dokumentácie, žalovaný sa obohatí na úkor spotrebiteľa. Je zrejmé, že tak robil žalovaný od samotného vzniku zmluvného vzťahu minimálne s nepriamym úmyslom. Pokiaľ konajúci súd vyhodnotil konanie žalovaného ako neúmyselné a aplikoval trojročnú objektívnu premlčaciu lehotu, je takýto záver jednoznačne v rozpore so skutkovým stavom. Skutkové okolnosti jednoznačne preukazujú úmyselné bezdôvodné obohatenie (aj keď nepriamo) žalovaného. Aj v rozsudku Súdného dvora Európskej únie C-618/10 Banco Español bolo uvedené, že v zmluve uvedený úrok vo výške 22,38 %, nemá žiadne opodstatnenie v demokratickej

spoločnosti, nemožno ho označiť inak ako úžerný a odporujúci dobrým mravom, a odvolaciemu súdu neprináleží ho upravovať tak, aby zodpovedali zákonnej požiadavke súladu s dobrými mravmi. Napokon nárok na úrok žalovanému neprináleží z dôvodu, že úver sa v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch považuje za bezúročný. Poukázal aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci 1MCdo/1/2009 zo dňa 31. 07. 2009. Zmluvná sloboda účastníkov právneho vzťahu nie je neobmedzená a nesmie vybočiť z určitých aj právom akceptovateľných hraníc. Jednou z týchto hraníc je i inštitút dobrých mravov (porov. 1MCdo/1/2009, 21Cdo/1484/2004 /ČR/). Pri dojednávaní úrokov koná v súlade s dobrými mravmi len ten veriteľ, ktorý požaduje primeraný úrok bez ohľadu na to, že dlžník uzatvára zmluvu v situácii pre neho nepriaznivej. V súlade s dobrými mravmi je preto také konanie veriteľa, ktorý sa pri poskytnutí peňažných prostriedkov uspokojí bez ohľadu nato, v akej situácii sa nachádza dlžník, s primeranou výškou odplaty za užívanie poskytnutých finančných prostriedkov, a ktorý svoje voľné peňažné prostriedky mieni zhodnotiť obvyklým spôsobom. Nie je možné neprihliadnuť na skutočnosť, že dlžník uzatvára zmluvu a dohodu o úrokoch často práve z dôvodov svojej inak neriešiteľnej finančnej situácie. Nezodpovedá preto všeobecne uznávaným vzťahom medzi ľuďmi, aby dlžník v takejto situácii poskytoval veriteľovi neprimerané až úžernícke úroky. Neprimeranou a preto odporujúcou dobrým mravom je taká výška úrokov, ktorá podstatne presahuje úrokovú mieru v dobe dojednania obvyklú určenú najmä s prihliadnutím k najvyšším úrokovým sadzbám uplatňovaným bankami pri poskytovaní úverov alebo pôžičiek. Pri nebankových subjektoch, ktoré sú taktiež súčasťou finančného trhu sa vzhľadom na vyššiu mieru rizika vo všeobecnosti dajú akceptovať vyššie úroky, rozhodne nie však viac ako o 100 % oproti priemeru bánk. Dohodnutá úroková miera teda podstatne prevyšuje obvyklú úrokovú mieru, a preto je potrebné hodnotiť konanie žalovaného v rozpore s dobrými mravmi. Zo strany žalovaného sa evidentne jedná o cielene vytvorenú konštrukciu, ktorá sleduje jediný cieľ, a to dosiahnuť vyššie protiplnenie za poskytnutie peňažných prostriedkov, oproti tomu aké by žalovaný získal z úrokov formálne uvedených v zmluve. Neprimerané vysoké poplatky za poskytnutie úveru, uplatňovanie pohľadávok nad rozsah prípustný zákonom, dlhodobé ignorovanie právnych predpisov je možné považovať za konanie v rozpore s dobrými mravmi a takúto praktiku si možno ťažko predstaviť len v rovine nedbanlivosti. Aj keby sme pripustili, že žalovaný nemal priamo úmysel uzavrieť so žalobkyňou zmluvu v snahe získať neoprávnený prospech, ťažko možno uveriť, že nevedel, čo môže spôsobiť takýmto konaním a pre prípad, že sa tak stane, že s tým nebol uzročený. Vzhľadom na uvedené mal za to, že je možné, dokonca nutné posúdiť konanie žalovaného ako úmyselné konanie, v prípade ktorého je možné aplikovať 10 ročnú premlčaciu lehotu na vydanie bezdôvodného obohatenia. Uviedol, že zhodný názor ohľadom úmyslu žalovaného obohatiť sa, potvrdilo aj Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ktoré prostredníctvom Odboru ochrany spotrebiteľa posudzovalo množstvo spotrebiteľských zmlúv spoločnosti O. R. A., s.r.o. Súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil problematiku objektívnej premlčacej doby a mal za to, že na konanie žalovaného je potrebné aplikovať objektívnu 10-ročnú premlčaciu dobu. Počiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby nie je možné automaticky stotožňovať so začiatkom plynutia objektívnej premlčacej doby, t. j. momentom vzniku bezdôvodného obohatenia. Je zrejmé, že v danom prípade bol medzi žalobcom a žalovaným zmluvou založený spotrebiteľský záväzkový vzťah. Poukázal na rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie C-168/05 Mostaza Claro. Konanie žalovaného pri uzatváraní zmluvy nebolo súladné s dobrými mravmi, žalovaný nerešpektoval povinnosti stanovené zákonom o spotrebiteľských úveroch a ustanoveniami Občianskeho zákonníka zameranými na ochranu spotrebiteľa. Jeho konanie preto nemožno hodnotiť inak ako konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu, minimálne s nepriamym úmyslom získať majetkový prospech. Záver žalobcu poukazujúci na neuplynutie objektívnej 10-ročnej lehoty od poskytnutia plnenia žalobcom nad jeho povinnosť je so zreteľom na všetky okolnosti prípadu správny, v dôsledku čoho je možné takto uplatnený nárok žalobcovi priznať. Kým nezačne plynúť subjektívna premlčacia doba počas plynutia objektívnej premlčacej doby, nemôže súd prihliadnuť na námietku premlčania vznesenú žalovaným. Súd prvej inštancie absolútne nepochopil uplatnený nárok žalobcu na primerané finančné zadosťučinenie. Predpokladom uplatnenia tohto nároku bolo úspešné konanie spotrebiteľa v pôvodnom konaní - predošlé na Okresnom súde Trenčín sp. zn. 16C/142/2014, nie konanie na základe tejto žaloby. Žaloba o primerané finančné zadosťučinenie, je nadstavbou základného konania, v ktorom bol žalobca, ako spotrebiteľ úspešný, konania vedeného na Okresnom súde Trenčín sp. zn. 16C/142/2014. Žaloba o primerané finančné zadosťučinenie, je dôsledkom úspechu spotrebiteľa v základnom konaní. Ak je spotrebiteľ úspešný v základnom konaní, nemôže byť neúspešným v nadväzujúcom konaní, čo vyplýva z definície implikácie vo výrokovej logike a zo zmyslu a cieľa § 3 ods. 5, veta tretia zák. č. 250/2007 Z. z. Podmienkou práva spotrebiteľa na primerané finančné zadosťučinenie nie je porušenie spotrebiteľskej zmluvy, ale konkrétne súdne konanie, v ktorom bol občan, ako spotrebiteľ, úspešný. Tento predpoklad bol naplnený

vydaním Rozsudku Okresného súdu Rozsudok Okresného súdu Trenčín sp. zn. 16C/142/2014-36 zo dňa 10. 02. 2015. Keďže žalobca úspešne uplatnil porušenie práva na Okresnom súde súdu Trenčín sp. zn. 16C/142/2014, patrí mu primerané finančné zadosťučinenie za toto uplatnenie práva. Hmotnoprávnou podmienkou na primerané finančné zadosťučinenie je úspešné uplatnenie práva alebo povinností, v zmysle § 3 ods. 5 posledná veta zák. č. 250/2007 Z. z. na súde. Podmienkou však nie je iná zmluva, ale každé úspešné súdne konanie. V tejto súvislosti poukázal na uznesenie Krajského súdu Prešov, sp. zn. 18Co/34/2014, zo 16. 02. 2015, rozsudok Krajského súdu Prešov, sp. zn. 7Co/350/2015, z 31. 03. 2016. Považoval za potrebné zdôrazniť, že zákonodarca formuloval ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. tak, že ak porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi je spôsobilé privodiť spotrebiteľovi ujmu (Bez toho, aby ujma nastala alebo čo len hrozila. Postačuje spôsobilosť porušenia práva alebo povinnosti viesť k ujme spotrebiteľa.), tak základ nároku na finančné zadosťučinenie je daný (arg. „má právo“). Po 09. 06. 2013 právo na primerané finančné zadosťučinenie vzniká už úspechom spotrebiteľa na súde v otázke preukázania porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej Zákonom o ochrane spotrebiteľa alebo osobitnými predpismi. Vzhľadom na vyššie uvedené považoval za primerané zaplatenie sumy 930,- eur ako primerané finančné zadosťučinenie. Táto výška je odôvodnená charakterom zásahu do práv žalobcu, ako aj údajným nárokom vo výške 710,12 eur, ktorý uplatnil žalovaný voči žalobcovi v pôvodnom konaní vedenom na Okresnom súde Trenčín sp. zn. 16C/142/2014 napriek tomu, že žalobca úver preplatil o sumu 837,89 eur. Spotrebiteľ, teda nie len že preplatil úver o sumu 837,89 eur, ale súčasne žalovaný podal voči nemu žalobu na zaplatenie sumy 710,12 eur s prísl., čo spolu znamená, že žalovaný sa obohatil a chcel obohatiť o sumu 1.548,01 eur. Z tejto sumy považuje žalobca 60 % za primerané, teda 928,81 eur (zaokrúhlené na sumu 930 eur). K nároku na primerané finančné zadosťučinenie záverom uviedol uznesenie Krajského súdu Prešov, sp. zn. 20Co/96/2013, z 28. 10. 2013. V spotrebiteľských vzťahoch musí byť základným princípom princíp dôvery. Ak spotrebiteľ uskutočňuje právny úkon v dôvere v určitý, druhou stranou prezentovaný stav, musí byť chránený. Ak obchodník dôveru zneužije, využíjúc spotrebiteľove „slabé“ danosti a stránky, či už oblasti sociálnej, vzdelanostnej, mentálnej, atď., má za to niesť zodpovednosť a na to slúži aj inštitút primeraného finančného zadosťučinenia. Vzhľadom na vyššie uvedené uviedol, že súd prvej inštancie nesprávne aplikoval ustanovenia zákona o ochrane spotrebiteľa na toto konanie, pretože predpokladom na uplatnenie PFZ nie je úspech v tomto konaní, ale úspech v základnom - pôvodnom konaní. Žalobca týmto žiadal súd druhej inštancie, aby v prípade potvrdzujúceho rozsudku v jeho výroku I., zmenil výrok II. rozsudku, a aby žalovanému nepriznal voči žalobcovi náhradu trov konania vzhľadom na skutočnosť, že žalobca už poukázal žalovanému viac ako mal a nebolo by spravodlivé ho zaviazat' k ďalšiemu finančnému plneniu v prospech žalovaného, a to konkrétne k náhrade trov konania.

8. Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil. Uviedol, že popiera tvrdenia žalobcu, že k bezdôvodnému obohateniu malo dôjsť jeho úmyselným konaním, pričom nárok na jeho vydanie sa mal premlčať v 10-ročnej premlčacej dobe. Pokiaľ by mala byť v posudzovanom prípade aplikovaná desaťročná premlčacia doba stanovená v § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka pre prípad získania úmyselného bezdôvodného obohatenia, bolo by nutné preukázať existenciu jeho vedomosti o tom, že existuje skutočnosť, od ktorej odvodzuje vznik a existenciu bezdôvodného obohatenia. Existencia úmyslu získať bezdôvodného obohatenia nie je daná s eventualitou, že by bezdôvodné obohatenie mohlo vzniknúť. Žalobca v podanom odvolaní neuviedol a ani nepreukázal jedinou skutočnosť o vedomosti žalovaného o tom, že by mal získať bezdôvodné obohatenie. Prieči sa akejkoľvek dokázanej skutočnosti, či všeobecnému chápaniu, aby žalovaný mal konať s úmyslom porušiť právne predpisy a týmto porušením získať bezdôvodné obohatenie. V konaní bolo preukázané, že pri určení výšky odplaty za úver sa žalovaný riadil zákonným ustanovením v § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka. V tomto prípade, ale úver poskytnutý na základe zmluvy o revolvingovom úvere podlieha právnej regulácii zákona č. 258/2001 Z. z. (t. j. toho zákona o spotrebiteľských úveroch, na ktoré odkazuje § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka) a teda logicky odplata obvykle požadovaná bankami je neaplikovateľná. Maximálna výška odplaty za rovnaký úver, ako bol poskytnutý na základe zmluvy uzavretej medzi účastníkmi tohto súdneho konania, bola stanovená na hodnotu 68,98 %. Výška odplaty za úver poskytnutý na základe zmluvy uzavretej medzi účastníkmi bola nižšia %. Vzhľadom k uvedenému preto uviedol, že výška odplaty je v súlade s ust. § 3 ods. 10 a 11 zákona č. 258/2001 Z. z. Tvrdenia žalobcu sú nesprávne, pretože nie je možné hľadať úmysel získať bezdôvodné obohatenie v takej okolnosti, o ktorej je exaktná právna úprava a regulácia a ktorá (mysliac tým právnu úpravu) povoľuje vyššiu odplatu za úver, ako bola dohodnutá v zmluve. Pre posúdenie „úmyslu“ získať

bezdôvodné obohatenie nie je podstatné ex post hodnotenie, ale stav v čase vzniku právneho úkonu. Je preukázané a nesporné, že práve v danom okamihu sa žalovaný oprávnené a dôvodne mohol spoliehať a vychádzať aj na výsledky kontrolnej činnosti, čo je pre hodnotenie otázky „úmysel“ získať bezdôvodné obohatenie rozhodujúce. Poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 14Co/530/2015, sp. zn. 14Co/637/2015, sp. zn. 16Co/746/2015 a Krajského súdu v Žiline č. k. 9Co/516/2015. V konaní bolo preukázané, že rozsudkom Okresného súdu Trenčín, č.k. 16C/142/2014 konajúci súd zamietol žalobu žalobcu (tu žalovaná strana vystupovala ako žalobca v uvedenom konaní). Z rozsudku zo dňa 10.02.2015, ako aj s podaním vedľajšieho účastníka žalobca získal a mohol získať vedomosti o skutočnostiach, od ktorých odvodzuje žalovaný nárok a teda podať žalobu. Podaná žaloba v tomto konaní bola súdu doručená dňa v roku 2017, teda zjavne aj po uplynutí 2-ročnej subjektívnej premlčacej lehote. Namietal tiež tvrdenia smerujúce voči zamietnutiu žaloby o finančné zadosťučinenie, pretože nebolo preukázané splnenie podmienok pre vznik nároku. Právo na primerané finančné zadosťučinenie možno spotrebiteľovi priznať, ak si ako žalobca úspešne uplatnil nárok z porušenia práva a povinnosti, pričom toto úspešné uplatnenie práva musí vyplývať z právoplatného rozhodnutia. Samotné právo na priznanie finančného zadosťučinenia vzniká na základe právnej skutočnosti, ktorou je zákon, ak sú splnené podmienky stanovené zákonom. Kým tieto podmienky naplnené nie sú, žiadne právo na primerané finančné zadosťučinenie spotrebiteľ nemá. Uvedený záver vyplýva z rozhodnutia NS SR sp. zn. 6Cdo/389/2015. Podmienky na uplatnenie nároku na finančné zadosťučinenie splnené neboli. Ako vyplýva z rozsudku č. k. 16C/142/2014 - 36 zo dňa 10. 02. 2015, žalobca si v danom konaní neuplatňoval žiadne porušenie svojho práva. V danom konaní mal postavenie žalovaného, pričom v konaní bol nečinný a nepredkladal žiadne podanie, ktorým si uplatňoval porušenie svojho práva. Spotrebiteľ musí byť pri uplatnení práva úspešný, iba za toho predpokladu mu vznikne právo na priznanie finančného zadosťučinenia. Žalobca v konaní sp. zn. 16C/142/2014 neuplatnil žiadne právo a bol nečinný. V danom prípade nebola splnená základná podmienka vôbec pre úvahu o tom, či nárok na primerané finančné zadosťučinenie vznikol.

9. V nasledujúcom vyjadrení žalovaný ďalej uviedol, že žalobca sa v podanom odvolaní snaží prezentovať žalovaného ako subjekt, ktorý nekonal pri uzatváraní zmluvy v súlade s dobrými mravmi, do svojich zmlúv úmyselne vnáša neprijateľné podmienky, čím na úkor zmluvného partnera vedome získava plnenie, na ktoré nemá právny nárok. V konštrukciách žalobcu však absentuje konkrétna okolnosť, ktoré by uvedené tvrdenia podporovala. Žalobca sa opakovane odvoláva na rozsiahle právne konštrukcie, ktoré však nemajú oporu v skutkovom stave, a preto mal za to, že tvrdeniam žalobcu o úmysle na strane žalovaného nemožno priznať právnu relevanciu. V súvislosti s tvrdením žalobcu o objektívnej lehote, ktorá by podľa tvrdenia žalobcu mala byť 10-ročná z dôvodu, že malo dôjsť k úmyselnému bezdôvodnému obohateniu uviedol, že takýto záver a tvrdenie žalobcu nemá oporu v žiadnej skutkovej okolnosti, alebo v dôkaze, ktorý by predložil, či označil žalovaný. Dal do pozornosti rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 14Co/530/2015, sp. zn. 14Co/637/2015, sp. zn. 16Co/746/2015 a Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9Co/516/2015. Žalovaný popiera tvrdenie žalobcu ohľadom nároku na primerané finančné zadosťučinenie. Ako základnú skutočnosť žalovaný uviedol, že žalobcovi žiadny nárok na ním uplatňovaný nárok nevznikol, rovnako tak neboli preukázané skutočnosti, na základe ktorých by takýto nárok mohol uplatňovať. S poukazom na judikatúru ústavného súdu SR, ako aj rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR sa vyžaduje rozhodnutie (teda autoritatívne vyslovenie porušenia v podobe výroku ako jedinej záväznej a právne relevantnej časti každého rozhodnutia), ktorým spotrebiteľ úspešne uplatnil porušenie práva alebo povinnosti. Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (viď IV. ÚS 210/04). Na priznanie žalobcom uplatňovaného nároku (dokonca v danom neodôvodnenom rozsahu) neexistuje žiadny skutočný a zákonný dôvod. Žalovaný považuje predmetné rozhodnutie súdu prvej inštancie za správne, pričom vyhovie námietkam žalobcu by považoval za porušenie práva na spravodlivý súdny proces, ako aj princípu právnej istoty, na ktorý žalobca odkazuje. V tomto konaní pritom nebol vykonaný žiadny dôkaz o úmysle bezdôvodne sa obohatiť. Záver žalobcu, podľa ktorého žalovaný má ako podnikateľský subjekt vedieť, že sa bezdôvodne obohacuje by znamenal, že každé bezdôvodné obohatenie by muselo byť získané úmyselne. Úvaha žalobcu vedie k záveru, že každý kto sa obohacuje tak robí úmyselne (keďže platí pravidlo *ignorantia iuris non excusat*). Vo veci dovolávania sa nepriznania nároku na náhradu tvor konania žalovaného uviedol, že toto nemá oporu v žiadnom dôvodnom tvrdení nakoľko spor inicioval žalobca zastúpený osobou zapísanou v zozname advokátov, ktorá by v prípade sledovania najlepších záujmov svojho klienta, informovala žalobcu o premlčaní požadovaného nároku

už po vykonaní prvého právneho úkonu. Žalovaný na základe uvedeného navrhol, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil a súčasne žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

10. Žalobca, ktorému boli obe vyjadrenia žalovaného doručené, ďalšie vyjadrenie k danej veci nepodal.

11. Krajský súd v Trenčíne, ako súd odvolací, preskúmal vec podľa § 379 a § 380 CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné ako vecne správny potvrdiť podľa § 387 ods. 1 CSP.

12. V danej veci sa žalobca podanou žalobou domáhal proti žalovanému vydania bezdôvodného obohatenia v sume 837,99 eur s úrokom z omeškania 5 % ročne zo sumy 837,89 eur od 24. 07. 2017 do zaplatenia. Ďalej sa domáhal, aby súd žalovanému uložil povinnosť zaplatiť mu primerané finančné zadosťučinenie vo výške 930,- eur. Žalovaný na svoju obranu vzniesol námietku premlčania uplatneného nároku. Vykonaným dokazovaním mal súd prvej inštancie preukázať, že žalobca nechal pred podaním žaloby márne uplynúť subjektívnu, aj objektívnu premlčaciu dobu a uplatnený nárok z dôvodu premlčania zamietol. Odvolací súd sa s rozhodnutím súdu prvej inštancie v celom rozsahu stotožňuje, nakoľko prvoinštančný súd dospel k správnym skutkovým zisteniam, z ktorých vyvodil správne právne závery, na ktoré v podrobnostiach v zmysle § 387 ods. 2 CSP odkazuje. V podanom odvolaní neboli uvedené žiadne podstatné okolnosti, ktoré by mohli privodiť zmenu napadnutého rozhodnutia.

13. Podstata odvolacích námietok spočíva v nesúhlase odvolateľa s názorom súdu prvej inštancie, že pre uplatnenie nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia uplynula subjektívna, aj objektívna premlčacia doba. Podľa názoru odvolateľa v danom prípade je potrebné aplikovať 10-ročnú premlčaciu lehotu v zmysle § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka, nakoľko na strane žalovaného došlo k úmyselnému bezdôvodnému obohateniu. Uviedol, že s ohľadom na okolnosti prípadu možno uzavrieť, že úmysel žalovaného bezdôvodne sa obohatiť na úkor žalobcu bola daný už od samotného vzniku zmluvného vzťahu. Konanie žalovaného pri uzatváraní zmluvy nebolo súladné s dobrými mravmi. Nemožno ho hodnotiť inak ako konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu.

14. V prípade práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia zákon stanovuje subjektívnu a objektívnu premlčaciu dobu. Plynutie týchto lehôt je stanovené odlišne. Plynutie a skončenie nie sú na sebe závislé. Pokiaľ skončí plynutie jednej z nich a dôjde k vznieseniu námietky premlčania, premlčané právo nemožno oprávnenému priznať. Pre počiatok plynutia dvojročnej subjektívnej premlčacej doby je rozhodný deň, kedy sa oprávnený v konkrétnom prípade skutočne dozvie o tom, že došlo na jeho úkor k získaniu bezdôvodného obohatenia a kto ho získal. Vyžaduje sa skutočná, nie iba predpokladaná vedomosť oprávneného o tom, že na jeho úkor bolo získané bezdôvodné obohatenie a kto ho získal. Pritom nie je rozhodujúce, že oprávnený sa mohol o získaní tohto obohatenia na jeho úkor dozvedieť pri vynaložení potrebnej starostlivosti, prípadne aj skôr. Podľa rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 1Cdo/67/2011 sa o vzniku bezdôvodného obohatenia dozvie, keď skutočne (preukázateľne) zistí skutkové okolnosti, na základe ktorých môže podať žalobu, a to bez ohľadu na to, že sa o týchto okolnostiach mohol dozvedieť aj skôr.

15. Okresný súd Trenčín rozsudkom č. k. 16C/142/2014-36 zo dňa 10. 02. 2015, ktorým zamietol žalobu, tiež zároveň posúdil zmluvu o úvere zo dňa 20. 03. 2009 ako neplatný právny úkon. Účinky neplatnosti právneho úkonu v tomto prípade nastávajú od jeho vzniku ex tunc. Bezdôvodné obohatenie tak vzniká od samého vzniku právneho úkonu. Akékoľvek plnenie, poskytnuté na jeho základe je od tohto okamžiku plnením z neplatného právneho úkonu, zakladajúcim bezdôvodné obohatenie, a objektívna premlčacia doba na jeho vydanie začína plynúť týmto okamžikom. Skutočnosti potrebné pre začatie plynutia subjektívnej premlčacej doby sa v tomto prípade ale oprávnený subjekt môže, ale nemusí, dozvedieť už v čase uskutočnenia neplatného právneho úkonu.

16. Odvolací súd sa vo vzťahu k začiatku plynutia subjektívnej a objektívnej premlčacej doby v predmetnej veci stotožnil s právnym názorom súdu prvej inštancie. Subjektívna premlčacia doba začala plynúť najneskôr odo dňa, kedy sa žalobca oboznámil s rozsudkom č. k. 16C/142/2015-36 zo dňa 10. 02. 2015, t. j. odo dňa 15. 04. 2015 (deň po právoplatnosti rozsudku) a uplynula dňa 15. 04. 2017, a teda žaloba bola podaná po uplynutí subjektívnej premlčacej doby dňa 25. 07. 2017. Objektívna premlčacia doba začala plynúť okamžikom prijatia akéhokoľvek plnenia z neplatného právneho úkonu, je preto

potrebné z hľadiska objektívnej premlčacej doby posudzovať premlčanie podľa momentu jednotlivých čerpaní a plnení neplatne poskytnutého úveru. Z obsahu súdneho spisu v konaní vedenej vo veci sp. zn. 16C/142/2014, z prehľadu úhrad splátok úveru vyplýva, že posledná platba od žalobcu bola splatená dňa 15. 03. 2011. Síce objektívna premlčacia doba plynie od splatenia jednotlivých plnení žalobcom žalovanému, je zrejmé, že pokiaľ by uplynula premlčacia doba od nasledujúceho dňa po splatení posledného plnenia žalobcu, t. j. od dňa 15. 03. 2011, nárok žalobcu by bol premlčaný. Objektívna premlčacia doba preto začala plynúť najneskôr dňa 15. 03. 2011 a uplynula dňa 15. 03. 2014. Žalobca podal žalobu na súd dňa 25. 07. 2017, po uplynutí aj objektívnej premlčacej doby. Z uvedeného je zrejmé, že žaloba o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 837,89 eur bola žalobcom podaná po uplynutí tak subjektívnej ako objektívnej premlčacej doby.

17. Vo vzťahu k námietke, že v danej veci mala plynúť 10-ročná objektívna premlčacia doba, odvolací súd poukazuje na to, že v predmetnom konaní, ako aj v konaní, ktoré mu predchádzalo (sp. zn. 16C/142/2014) nebolo preukázané, že žalovaný pri uzatváraní vedel, že spôsobuje bezdôvodné obohatenie a takýto následok (bezdôvodné obohatenie) chcel spôsobiť, t. j. že uzatváral zmluvu so žalobcom s tým, že chcel získať bezdôvodné obohatenie (priamy úmysel), ale bol aspoň s takýmto následkom uzrozumený (nepriamy úmysel).

18. V desaťročnej premlčacej dobe sa v zmysle § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka právo na vydanie bezdôvodného obohatenia premlčí vtedy, keď bolo bezdôvodné obohatenie získané úmyselne. Úmysel, či už priamy alebo nepriamy, musí smerovať k bezdôvodnému obohacovaniu a musí existovať už v čase získania bezdôvodného obohatenia. Nestačí teda, keď povinný získal bezdôvodné obohatenie neúmyselne a potom by si ho úmyselne ponechal. Ak nie sú splnené podmienky na desaťročnú premlčaciu dobu, platí trojročná objektívna premlčacia doba, a to aj v prípade, keď povinný získanie bezdôvodného obohatenia vôbec nezavinil, nakoľko zodpovednosť za bezdôvodné obohatenie je zodpovednosťou objektívnou. Občiansky zákonník napriek tomu, že vymedzuje vo svojich ustanoveniach úmyselné bezdôvodné obohatenie, podstatu úmyselného konania nevymedzuje, preto sa pri skúmaní úmyslu konajúcej osoby vychádza z právnej úpravy zavinenia obsiahnutej v trestnom práve. Zavinenie je založené na dvoch zložkách, a to vedomostnej a vôľovej zložke. Pri úmyselnom zavinení je zastúpená tak vedomostná, ako aj vôľová zložka. Pri nedbanlivosti je daná len vedomostná zložka.

19. V danej veci sa odvolací súd nestotožňuje s názorom žalobcu, že na strane žalovaného došlo k vzniku úmyselného bezdôvodného obohatenia, v dôsledku čoho by sa trojročná objektívna premlčacia doba predĺžila na 10 rokov odo dňa, keď k bezdôvodnému obohateniu došlo. Napriek argumentácii žalobcu, odvolací súd súhlasí s názorom súdu prvej inštancie, že v postupe žalovaného pri uzatváraní zmlúv o úvere nemožno vidieť úmyselné bezdôvodné obohatenie, ktorá okolnosť by mala vplyv na dĺžku objektívnej premlčacej doby. Podľa názoru odvolacieho súdu nemožno uvažovať o tom, že by žalovaný úmyselne uzatváral neplatné zmluvy, a že jeho konanie bolo zamerané výlučne na získanie bezdôvodného obohatenia z neplatného právneho úkonu. Takýto záver z vykonaného dokazovania súdu prvej inštancie nevyplýval. Úmysel predstavuje vnútorný vzťah konajúcej osoby k zamýšľanému následku založený tak na vedomostnej, ako aj vôľovej zložke. Záujmom žalovaného pri poskytovaní úverov je získanie odplaty za poskytnutie úveru, preto je možné dospieť k záveru, že aj v tejto veci mal žalovaný záujem žalobcovi poskytnúť riadny revolvingový úver za odplatu. Pokiaľ poskytnutá zmluva o revolvingovom úver vykazovala nedostatky, v dôsledku ktorých bola posúdená ako neplatná, aj keby žalovaný vedel o týchto nedostatkoch zmluvy, jeho vôľa smerovala k zachovaniu platnosti predmetnej zmluvy. Nie je tak možné dospieť k záveru, že by žalovaný mal, či už priamy (vedel a chcel spôsobiť bezdôvodné obohatenie), alebo nepriamy úmysel (vedel a bol uzrozumený s tým, že môže spôsobiť bezdôvodné obohatenie) bezdôvodne sa obohatiť na úkor žalobcu. Nenáležitá je aj argumentácia, že aj Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky prostredníctvom Odboru ochrany spotrebiteľa pri posudzovaní viacerých spotrebiteľských zmlúv spoločnosti O.T Slovakia, s.r.o. dospelo k záveru, že viaceré zmluvné podmienky, zakomponované v zmluvách žalovaného, sú neprijateľné, spoločnosť využíva finančnú situáciu spotrebiteľov.

20. Odvolací súd má za to, že na preukázanie úmyslu konajúcej osoby získať bezdôvodné obohatenie nestačia všeobecné tvrdenia o zaužívanej praxi žalovaného pri uzatváraní spotrebiteľských zmlúv. V rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 1Cdo/238/2017 zo dňa 18. 10. 2018 súd vyslovil, že samotné všeobecné skutočnosti (fakty) o profesionálnom podnikateľskom postavení nebankových subjektov v oblasti poskytovania úverov a doterajšia súdna prax, týkajúca sa

ochrany spotrebiteľov v obdobných prípadoch, samé osebe nemôže bez ďalšieho zakladať nepriamy úmysel nebankového subjektu (veriteľa). Povinnosťou je teda skúmať vôľovú a vedomostnú zložku zavinenia, aplikujúc analógiu podľa trestného práva hmotného pri právnom posúdení formy zavinenia, a to s dôrazom na čas konania protiprávneho úkonu, resp. získania neoprávneného majetkového prospechu.

21. Pre možnosť súdu konštatovať vedomostnú zložku úmyslu žalovaného bezdôvodne sa obohacovať by bolo nutné v každom jednotlivom konkrétnom prípade, s poukazom na okolnosti uzavretia konkrétnej úverovej zmluvy, s konkrétnymi zmluvnými stranami preukázať, že žalovaný ako úverový veriteľ v čase uzavretia zmluvy a prijatia plnenia na základe tejto zmluvy skutočne vedel, alebo aspoň bol uzrozumený s tým, že sa bezdôvodne obohacuje na úkor dlžníkov. V danom prípade žalovaný skutočne chcel získať odplatu vo forme úrokov za poskytnutý úver, čo možno vyvodiť aj z konania, ktoré proti dlžníkovi ako spotrebiteľke v konaní, sp. zn. 16C/142/2014 viedol, táto skutočnosť ale nedokazuje jeho úmysel získať bezdôvodné obohatenie. Ako uvádza súd prvej inštancie, úverovú zmluvu neuzatvoril len sám žalovaný. Bol to práve žalobca, ktorý oslovil žalovaného za účelom poskytnutia úveru, dobrovoľne podpísal listinu adresovanú žalovanému - žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru/ zmluvu o revolvingovom úvere (úverovú zmluvu). Za týchto okolností danej veci nemožno dospieť k záveru, že žalovaný mal úmysel získať bezdôvodné obohatenie (majetkový prospech) na úkor žalobcu. Aplikácia 10-ročnej premlčacej doby (ust. § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka) preto neprichádzala do úvahy.

22. Žalobca svoj nárok na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia odôvodňoval tým, že podmienkou práva spotrebiteľa na primerané finančné zadosťučinenie nie je porušenie spotrebiteľskej zmluvy, ale konkrétne súdne konanie, v ktorom bol občan, ako spotrebiteľ úspešný. Mal za to, že tento predpoklad bol naplnený vydaním rozsudku Okresného súdu Trenčín č.k.16C/142/2014-36 zo dňa 10. 02. 2015.

23. V danom prípade sa odvolací súd stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, pokiaľ tento dospel k záveru, že neboli splnené podmienky v zmysle ust. § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa na to, aby mohol súd priznať nárok žalobcovi. Predmetné ustanovenie upravuje právo spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadosťučinenie v prípade, ak na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva, a to od toho, kto za toto porušenie práva zodpovedá. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Hypotéza tejto právnej normy vyžaduje splnenie predpokladov, ktorými sú úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom 250/2007 Z. z. alebo osobitnými predpismi a spôsobilosť takéhoto práva a povinnosti privodiť spotrebiteľovi ujmu. Bez právneho významu je, či ujma skutočne spotrebiteľovi vznikla.

24. Čo sa týka úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti ako predpokladu pre priznanie práva na primerané finančné zadosťučinenie, tento je naplnený nielen vtedy, ak si spotrebiteľ uplatní porušenie práva alebo povinnosti žalobou proti dodávateľovi, ale aj vtedy, ak tak urobí v rámci svojej obrany proti dodávateľom uplatnenému nároku.

25. K uplatneniu práva na primerané finančné zadosťučinenie nemôže dôjsť kedykoľvek. Toto právo vzniká v zmysle ust. § 3 ods. 5 Zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa po tom, čo zo strany spotrebiteľa dôjde k úspešnému uplatneniu porušenia práva alebo povinnosti na súde. Či došlo k úspešnému uplatneniu porušenia práva alebo povinnosti na súde vyplynie až z právoplatného rozhodnutia súdu vydaného vo veci samej.

26. Pri rozhodovaní o primeranom finančnom zadosťučinení treba vychádzať z toho, že toto má plniť jednak funkciu satisfakčnú, jednak funkciu sankčnú tak, aby dostatočne odradilo dodávateľa od získavania plnení vyplývajúcich z neprijateľných zmluvných dojednaní, a jednak to treba chápať ako odmenu za to, že spotrebiteľ sa pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojím úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že dodávateľ sa konania, ktorého sa dopustil voči nemu, sa už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí.

27. Ako je zrejmé z uvedeného, vyžaduje sa, aby si spotrebiteľ uplatnil svoje práva na súde a bol úspešný. V danom prípade žalobca poukázal na konanie, ktoré predchádzalo súčasnému konaniu, v ktorom bola žaloba žalobcu (v tomto konaní žalovaného) na plnenie zo zmluvného vzťahu strán sporu zamietnutá. Z uvedeného rozhodnutia vyplýva, že súd zmluvu o spotrebiteľskom úvere považoval za neplatnú v zmysle § 4 ods. 1 zákona č. 258/2001 Z. z., zmluvné strany tak boli povinné vrátiť si navzájom všetko, čo podľa zmluvy dostali a vzhľadom ku skutočnosti, že žalovaný (v tomto konaní žalobca) zaplatil žalobcovi (v tomto konaní žalovanému) viac ako dostal, bola žaloba zamietnutá. V konaní sp. zn. 16C/142/2014, ktoré žalobca uvádzal ako konanie, v ktorom mal úspešne uplatniť ako spotrebiteľ porušenie svojho práva alebo povinnosti stanovenej zák. č. 250/2007 Z. z. proti žalovanému, však žalovaný zostal úplne nečinný, nevyjadril sa vôbec k žalobe, ktorá mu bola doručená, nebola mu ani priznaná náhrada trov konania, súd prvej inštancie rozhodol bez nariadenia pojednávania (§ 115a O. s. p. účinného do 30. 06. 2016). Nie je preto možné uzavrieť, že je v danej veci splnený základný predpoklad pre priznanie nároku žalobcu na primerané finančné zadosťučinenie, a to úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti voči žalovanému ako dodávateľovi. Samotný výsledok sporu - zamietnutie žaloby z dôvodu neplatnosti uzavretej úverovej zmluvy, bez akejkoľvek aktivity (obrany) žalovaného (v danej veci žalobcu) nemožno považovať za úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinností spotrebiteľom. Preto aj odvolací súd dospel k záveru, že nárok uplatnený žalobcom podľa § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z. z. nie je uplatnený dôvodne.

28. Z týchto dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny, vrátane rozhodnutia o trovách konania, ktoré neboli odvolateľom vecne spochybnené, potvrdil.

29. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovaný, ktorý bol v odvolacom konaní úspešný, má proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).